

Arrest

nr. 230 421 van 17 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MUBERANZIZA
Gulden Vlieslaan 67 bus 9
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 13 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 10 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) en om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, met name de schorsing van haar verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. TWAGIRAMUNGU, die loco advocaat A. MUBERANZIZA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juli 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer 204 665.

1.3. Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ TARL op 10/12/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart dat zij samenwoont met haar zus, A.U. (...), die de Belgische nationaliteit heeft.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden ". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggedrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene deed verzoek tot internationale bescherming op 30/02/2012 en 10/03/2016 en gebruikte telkens de volgende alias:

U.L. (...) °10/10/1989 met Congolese nationaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19/08/2013, 02/06/2015, 29/07/2016 en 05/04/2017. Laatstgenoemd bevel werd betrokkene betekend op 19/05/2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het feit dat betrokkene nog een beroep heeft lopen bij de RvV tegen de weigering van haar 9bis aanvraag, ingediend op 07/07/2016, belet de

mogelijkheid tot verwijdering niet. Beroepen die ingediend worden tegen beslissingen van “weigeringen” zijn namelijk niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Rwanda zou teruggestuurd worden, houd de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen

ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 30/02/2012 en 10/03/2016 werden bij beslissing van 19/08/2013 en 17/11/2016 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene deed verzoek tot internationale bescherming op 30/02/2012 en 10/03/2016 en gebruikte telkens de volgende alias:

U.L. (...) °10/10/1989 met Congolese nationaliteit.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 19/08/2013, 02/06/2015, 29/07/2016 en 05/04/2017. Laatstgenoemd bevel werd betrokkene betekend op 19/05/2017.

Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Het feit dat betrokkene nog een beroep heeft lopen bij de RvV tegen de weigering van haar 9bis aanvraag, ingediend op 07/07/2016, belet de mogelijkheid tot verwijdering niet. Beroepen die ingediend worden tegen beslissingen van “weigeringen” zijn namelijk niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Rwanda zou teruggestuurd worden, houd de betrokkene niet tegen om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RVV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

De verzoeken tot internationale bescherming ingediend op 30/02/2012 en 10/03/2016 werden bij beslissing van 19/08/2013 en 17/11/2016 als ongegrond beschouwd.

Betrokkene verklaart dat zij vluchteling is en vreest voor haar leven.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar asielaanvragen van 30/02/2012 en 10/03/2016. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Vasthouding”

1.4. Op 10 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over het voorwerp

2.1. De verzoekende partij vordert in haar verzoekschrift, onder het onderdeel voorwerp van het verzoekschrift, als voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van haar verwijdering en dit voor de tijd die nodig is om haar toe te laten de behandeling van haar vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot onontvankelijkheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beslissingen van 5

april 2017, te volgen. Tegelijk vordert de verzoekende partij de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van 10 december 2019, haar betekend op dezelfde dag, zijnde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing houdende een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

De Raad merkt op dat de door de verzoekende partij gevorderde voorlopige maatregel er in wezen op neerkomt dat zij de schorsing vraagt van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2019 met de reden haar toe te laten de behandeling van haar hangend beroep te kunnen volgen. Er dient aldus te worden aangenomen dat de vraag tot het opleggen van voorlopige en dringende maatregelen bestaande uit een schorsing van de verwijdering van het grondgebied, in wezen niets anders betreft dan het opnieuw vorderen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing.

Met het enkel erop wijzen ter terechtzitting dat het verzoekschrift ook een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bevat, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.2. *In fine* van haar verzoekschrift vraagt de verzoekende partij de Raad haar de voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid te willen toestaan waarbij zij aangeeft dat deze maatregel bestaat uit het voorafgaand oordelen over de ingestelde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen de beslissingen van 5 april 2017 in de zaak met rolnr. 204 665. In zoverre de verzoekende partij met haar vordering *in fine* van haar verzoekschrift aldus bij wijze van voorlopige maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid conform artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de versnelde behandeling vraagt van de vordering tot schorsing in het dossier met rolnr. 204 665, en ook ter terechtzitting aangeeft dat met onderhavige vordering de behandeling van het verzoekschrift uit 2017 beoogd wordt, wijst de Raad op wat volgt.

Het voorwerp van het beroep, zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid, bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van groot belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, *Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop*, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), *Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10)*, Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De juiste toedracht van het geschil moet immers duidelijk blijken uit het verzoekschrift. Het voorwerp van het beroep kan later in het geding niet meer gewijzigd worden, dit mede gelet op het belang van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partij in het voorwerp van haar verzoekschrift geenszins duidelijk en ondubbelzinnig vermeldt dat zij met het onderhavig verzoekschrift een vordering wenst in te stellen tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name de versnelde behandeling van de op 4 mei 2017 ingediende vordering tot (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 5 april 2017 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen maakt dan ook niet het voorwerp uit van onderhavige vordering.

2.3. In zoverre alsnog zou dienen aanvaard te worden dat uit het verzoekschrift afdoende blijkt dat de verzoekende partij eveneens een vordering heeft ingesteld tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals bedoeld in artikel 39/85, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name de versnelde behandeling van de op 4 mei 2017 ingediende vordering tot (gewone) schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 5 april 2017 houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er op dat voormelde vordering niet samen met de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste en de tweede bestreden beslissing van 10 december 2019 in één verzoekschrift kan ingediend worden bij de Raad.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient degene die een beroep doet op de rechter voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een

vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd.

In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat noch het procedurereglement, noch de Vreemdelingenwet voorziet dat één verzoekschrift een combinatie van de twee procedures kan omvatten. Eveneens wijst zij erop dat terwijl de procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid een reeds bestaande procedure doet activeren, de andere procedure een geheel nieuwe procedure doet ontstaan, en dat een combinatie dan ook praktisch gezien geheel onmogelijk is.

De Raad wijst erop dat de vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen een *accessorium* is van de vordering tot schorsing. Hoewel artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vereist dat een vraag tot het opleggen van voorlopige maatregelen bij afzonderlijk verzoekschrift gebeurt indien er sprake is van een hangende vordering tot schorsing, betreft het verschillende vorderingen in één zaak betreffende één bepaald voorwerp van het rechtsgeding. Er kan dan ook niet aanvaard worden dat in hetzelfde verzoekschrift als de vraag tot het horen bevelen van dringende voorlopige maatregelen in één zaak met een reeds, ten gevolge van de hangende vordering tot schorsing, welomlijnd voorwerp, een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend tegen beslissingen die geenszins het voorwerp uitmaken van de hangende vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden gevraagd. Het voorwerp van de zaak waarin de voorlopige maatregelen worden gevorderd blijkt immers reeds uit het beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing en kan, het weze herhaald, later in het geding niet meer gewijzigd worden.

Met het enkel erop wijzen ter terechtzitting dat het verzoekschrift ook een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bevat, doet de verzoekende partij geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

2.4. Gelet op het feit dat de verzoekende partij in de omschrijving van haar voorwerp in wezen niets anders vordert dan de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 10 december 2019 en gelet op het feit dat een dergelijke vordering en een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bestaande uit de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing ten aanzien van de beslissingen van 5 april 2017 niet in één verzoekschrift kunnen worden aanhangig gemaakt, is het voorwerp van het beroep dan ook beperkt tot de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 10 december 2019, zijnde de eerste en de tweede bestreden beslissing.

3. Over de rechtspleging

Waar de verzoekende partij stelt de Franse taal te kiezen als proceduretaal, wijst de Raad erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr.

2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (cf. RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

Gelet op het voorgaande en het feit dat de bestreden beslissingen door de verwerende partij werden genomen in het Nederlands, dient de Raad de Nederlandse taal als proceduretaal te hanteren.

Waar de verzoekende partij meent dat het Frans als proceduretaal dient te worden gehanteerd daar het beroep van 4 mei 2017 ingediend werd in het Frans, wijst de Raad er vooreerst op dat, zoals blijkt uit de bespreking van het voorwerp, voormeld beroep geen uitstaans heeft met het voorwerp van onderhavig verzoekschrift. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij in het verleden in een andere zaak een beroep in het Frans heeft ingesteld waardoor zij ook heden het Frans als proceduretaal kan kiezen, kan zij niet worden gevolgd. Zoals reeds vermeld dient de Raad voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt, *in casu* het Nederlands.

De Raad wijst er nog op dat zoals zal blijken uit de bespreking van het eerste middel, de verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing niet op wettige wijze in het Nederlands genomen werd.

De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

4. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de door de verwerende partij opgeworpen onbevoegdheid van de Raad betreffende de maatregel tot vrijheidsberoving. De advocaat van de verzoekende partij maakt hieromtrent geen opmerkingen.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

5. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bestreden bijlage 13sexies

Wat betreft de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod, wijst de Raad er op dat tegen deze beslissing geen dergelijke vordering kan worden ingesteld. Zo heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 gesteld:

“B.9.3. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, beschikt op grond van de in het geding zijnde bepalingen over de mogelijkheid om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen tegen de verwijderingsmaatregel.

Indien die vordering wordt ingewilligd, kan de vreemdeling voorlopig niet van het grondgebied worden verwijderd en kan het inreisverbod voorlopig evenmin gelden (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 189 847 van 18 juli 2017). In die omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dat inreisverbod noodzakelijk is. Indien het door de vreemdeling ingestelde beroep wordt ingewilligd en de verwijderingsmaatregel wordt vernietigd, zal het inreisverbod definitief geen rechtsgrond meer hebben (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 200 476 van 28 februari 2018).

B.9.4. Indien daarentegen de vordering tegen de verwijderingsmaatregel wordt verworpen, blijft ook het inreisverbod zijn uitwerking behouden. In dat geval heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen vaststellen dat er geen redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de verwijderingsmaatregel de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is overeenkomstig artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikel 39/82, § 4, vierde lid).

B.9.5. De rechtzoekenden die wensen op te komen tegen het inreisverbod kunnen tegen die bestuurshandeling bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een annulatieberoep indienen en tevens de schorsing ervan vorderen via een gewone vordering tot schorsing, waarover binnen dertig dagen uitspraak moet worden gedaan

Voorts kunnen de betrokken vreemdelingen de Raad ook verzoeken om voorlopige maatregelen te nemen overeenkomstig artikel 39/84 van de wet van 15 december 1980. De Raad kan hierbij alle nodige maatregelen bevelen om de belangen veilig te stellen van de partijen of van de personen die belang hebben bij de oplossing van de zaak, met uitzondering van de maatregelen die betrekking hebben op de burgerlijke rechten.

B.10. Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is."

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt aldus dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden ingesteld tegen een inreisverbod.

Hierop gewezen ter terechtzitting, maakt de raadsheer van de verzoekende partij hieromtrent geen opmerkingen.

Gelet op het voorgaande is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingesteld tegen het inreisverbod dan ook onontvankelijk.

6. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

6.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

6.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

6.2.1. Gelet op het feit dat een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bestaande uit de versnelde behandeling van de op 4 mei 2017 ingediende vordering tot schorsing ten aanzien van de beslissingen van 5 april 2017 niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering, dient niet te worden ingegaan op de aangevoerde middelen in het beroep van 4 mei 2017 die de verzoekende partij herhaalt in onderhavig verzoekschrift.

6.2.2. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurstaalwet).

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“La disposition prévoit : « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

Lorsque l'ordre de quitter le territoire constitue l'accessoire d'une décision de refus de séjour, l'article précité implique que l'administration utilise à cet effet la langue dont l'étranger a fait usage dans la procédure initiée en vue d'être autorisé à séjourner en Belgique.

L'exception d'usage selon laquelle la disposition ne s'applique pas lorsque l'ordre de quitter le territoire assortie d'une mesure de rétention fait suite au constat que l'étranger persiste à demeurer irrégulièrement sur le territoire après un refus de séjour (Cass. 28 juin 2017, www.cass.be, CE n° 78.251, 21 janvier 1999, CE n° 97.721, 11 juillet 2001), ne cadre pas avec la situation actuelle de la requérante.

En effet, le refus de séjour signifié à la requérante et datant du 05/04/2017, assorti d'un ordre de quitter le territoire, déclarait en FRANÇAIS irrecevable la demande de régularisation de séjour adressée par la requérante en FRANÇAIS à l'autorité compétente. Cette décision a fait l'objet d'un recours du 04/05/2017, recours qui est toujours en traitement au CCE.

Il s'avère donc qu'un ordre de quitter le territoire assorti d'une mesure de rétention en vue de la reconduite aux frontières ne constate pas que la requérante persiste à demeurer irrégulièrement sur le territoire dans la mesure où elle a régulièrement introduit un recours toujours en cours de traitement.”

De *in casu* bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. De beslissing wordt genomen op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Artikel 41 van de Bestuurstaalwet luidt als volgt:

“Art. 41. § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord.”

De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een *accessorium* is van een beslissing tot weigering van verblijf. De verzoekende partij verduidelijkt niet ten gevolge van welke beslissing het bestreden bevel zou zijn genomen. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat het *in casu* bestreden bevel zou volgen op een beslissing tot weigering van verblijf.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing losstaat van een aanvraag tot verblijf. Een bevel om het grondgebied te verlaten is een politiemaatregel en derhalve geen “akte” waaromtrent de verzoekende partij als particulier het gebruik van een bepaalde taal kan eisen. Het bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van de verzoekende partij, maar een ambtshalve politiemaatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten (RvS 10 februari 2006, nr. 154.741). Het feit dat het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing tot het onontvankelijk verklaren van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hangend is doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Artikel 41, §1 van de Bestuursstaalwet kan dan ook op het eerste zicht niet dienstig worden ingeroepen.

Het bestreden bevel dient *in casu* te worden beschouwd als een maatregel waarvan het taalgebruik wordt voorgeschreven door de Bestuursstaalwet. De bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken, een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 39, § 1 van de Bestuursstaalwet bepaalt het volgende:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrolbepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1, A van de Bestuursstaalwet voorziet het volgende:

“In zijn binnendiensten, in zijn betrekkingen met de diensten waaronder hij ressorteert en in zijn betrekkingen met de andere diensten van Brussel-Hoofdstad gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgend onderscheid :

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is :

1° uitsluitend in het Nederlands of in het Franse taalgebied : de taal van dat gebied;”

Uit de stukken van het administratief dossier – meer bepaald een administratief rapport illegaal verblijf van 10 december 2019 – blijkt dat de verzoekende partij werd aangetroffen in de gemeente Liedekerke die tot het Nederlandstalig taalgebied behoort.

De eerste bestreden beslissing, die geen antwoord vormt op enige vraag van de verzoekende partij, diende *in casu*, conform de Bestuursstaalwet, dan ook in de taal van het gebied waar de verzoekende partij woont, of verblijft, of wordt aangetroffen, te worden opgesteld (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.303). Het staat niet ter discussie dat de gemeente Liedekerke gelegen is in het Nederlandstalig taalgebied.

Conform artikel 39, § 1 *juncto* artikel 17, § 1, A van de Bestuursstaalwet diende de zaak behandeld te worden in de taal van het taalgebied waar ze gelocaliseerd is, *in casu*, gezien de verzoekende partij werd aangetroffen in Liedekerke, het Nederlandse taalgebied.

6.2.3. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar tweede middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“En ce que, la requérante fait grief à l'Etat belge de ne pas avoir suffisamment tenu compte de sa situation personnelle et familiale en statuant sur sa cause.

En effet, la requérante est arrivée en Belgique alors qu'elle était déjà prise en charge par le couple formé de sa grande sœur de nationalité belge et par son beau-frère, citoyen de l'Union Européenne de nationalité hollandaise qui fut d'abord réfugié aux Pays-Bas avant l'acquisition de sa nouvelle nationalité. Cet élément a été port à la connaissance de l'Etat belge lors de l'introduction de la demande de régularisation le 07/07/2016 et il est vérifiable tout le long de la procédure d'asile car la concernée a été directement accueillie dans sa famille dès son arrivée en 2012 et elle n'a jamais résidé dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile. Elle n'a jamais été une charge pour les pouvoirs publics belges car elle est totalement prise en charge par sa famille, outre qu'elle avait commencé à travailler en Belgique pour se prendre en charge, travail stoppé à cause des décisions de l'Etat belge.

La Directive européenne 2004/38/CE permet à un citoyen de l'Union de regrouper des membres de sa famille éloignés détaillés à l'article 47/1 de la Loi du 15 décembre 1980 sur les étrangers, dont des membres de famille qui, dans le pays de provenance, sont à charge ou font partie du ménage du citoyen de l'Union. C'est le cas de la requérante comme l'ont témoigné sa sœur et son beau-frère lors

de l'introduction de la demande de régularisation de la requérante (cf. Dossier de recours au CCE toujours en cours de traitement, CCE 204 665, pièces 18).

Il s'avère donc que les dernières décisions de l'Etat belge violent l'article 8 de la CEDH et l'article 3 de la loi précitée du 29 juillet 1991 car elles ne sont pas adéquatement motivées."

In de wet van 29 juli 1991 wordt voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. De verzoekende partij wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. In dit verband wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie. Er wordt verder geduid dat de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek krijgt toegekend. In dit verband wordt toepassing gemaakt van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet en het risico op onderduiken. Er wordt verwezen naar de objectieve criteria van artikel 1, §2, 2°, 4° en 8° van de Vreemdelingenwet en uiteengezet waarom deze *in casu* van toepassing zijn. In het bestreden bevel wordt eveneens gemotiveerd betreffende het gezinsleven van de verzoekende partij en dit als volgt: *"Betrokkene verklaart dat zij samenwoont met haar zus, A.U. (...), die de Belgische nationaliteit heeft.*

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan."

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij niet afdoende rekening heeft gehouden met haar persoonlijke en familiale situatie. Zij wijst erop dat zij is aangekomen in België terwijl zij reeds ten laste was van haar zus van Belgische nationaliteit en haar schoonbroer van Nederlandse nationaliteit en aldus burger van de Europese Unie, dat dit element ter kennis werd gebracht van de Belgische staat op het ogenblik van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 juli 2016 en geverifieerd kan worden in haar asielprocedure daar zij opgevangen werd door haar familie vanaf haar aankomst in 2012 en nooit in een opvangcentrum voor asielzoekers heeft verbleven. Zij vervolgt dat zij nooit ten laste is geweest van de Belgische staat daar zij ten laste werd genomen door haar familie en dat zij bovendien beginnen werken is in België wat zij heeft moeten beëindigen door de beslissingen van de Belgische staat. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de Europese richtlijn 2004/38/EG een burger van de Unie toestaat zich te herenigen met zijn familieleden zoals opgenomen in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, waaronder familieleden die, in hun land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger. De verzoekende partij betoogt dat dit het geval is zoals haar zus en schoonbroer hebben verklaard bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De motieven van de eerste bestreden beslissing betreffende het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij zijn conform de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) betreffende artikel 8 van het EVRM, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 34).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij aldus terecht, conform de rechtspraak betreffende artikel 8 van het EVRM, is nagegaan of er sprake is van een familierelatie, beschermenswaardig onder artikel 8 van het EVRM, doch geoordeeld heeft dat de verzoekende partij *in casu* geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont.

Uit het louter samenwonen met het gezin van haar zus kunnen geen bijkomende elementen van afhankelijkheid worden afgeleid. Voorts kan de verzoekende partij ook niet dienstig verwijzen naar elementen die zij meer dan drie jaar geleden bijbracht bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Immers dient bij het nemen van de bestreden beslissing nagegaan te worden of er actueel sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij motiveert dat dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid niet voorliggen. Door het enkel verwijzen naar de samenwoning, het feit dat het gezin van haar zus haar heeft opgevangen bij aankomst en zij niet in een asielcentrum heeft verbleven en nooit ten laste is geweest van de staat, en naar de stukken voorgelegd bij de aanvraag van 12 juli 2016 toont de verzoekende partij niet aan dat er stukken voorlagen of blijken uit het administratief dossier waarin elementen terug te vinden zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij actueel kan bogen op een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met het gezin van haar zus daar er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Ook ter gelegenheid van haar verzoekschrift beperkt de verzoekende partij zich tot loutere beweringen dat zij ten laste is van haar zus en haar gezin, doch voegt zij geen enkel stavingstuk toe waaruit aanvullende elementen van afhankelijkheid kunnen blijken. Bovendien wijst de Raad er nog op dat uit de stukken die de verzoekende partij heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2016, die zich in het administratief dossier bevinden, op het eerste zicht geenszins blijkt dat de verzoekende partij ten laste was van haar zus en haar gezin of dat er sprake was van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Uit de voormelde stukken blijkt dat de verzoekende partij, doordat zij zelf in de mogelijkheid was te werken en dit ook heeft gedaan, geenszins aantoont dat zij financieel afhankelijk is van het gezin van haar zus.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op het eerste zicht niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij foutief of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont. Eveneens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij ook ter gelegenheid van onderhavig verzoekschrift nalaat aan te tonen dat er heden sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met het gezin van haar zus.

De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake was van een beschermenswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar zus en haar gezin op het Belgische grondgebied.

Daarnaast wijst de Raad er nog op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het gegeven dat er van een vreemdeling geen gevaar uitgaat voor de nationale of openbare veiligheid of voor het economisch welzijn, doet geen afbreuk aan het legitieme belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins aantoont dat haar zus en haar gezin haar niet regelmatig kunnen komen bezoeken in het land van herkomst. De verzoekende partij stelt dat haar schoonbroer erkend vluchteling was in Nederland en intussen de Nederlandse nationaliteit heeft verworven, doch laat na te duiden wat zijn nationaliteit was of welk land hij is ontvlucht. Zij toont evenmin aan dat zij geen contact kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht niet aan dat een terugkeer een onoverkomelijke hinderpaal vormt.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit een stuk van het administratief dossier, dat weliswaar dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat de verzoekende partij familie heeft in Kigali en bij haar terugkeer opgevangen zal worden door haar familie.

Waar de verzoekende partij erop wijst dat de Europese richtlijn 2004/38/EG een burger van de Unie toestaat zich te herenigen met zijn familieleden zoals opgenomen in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, waaronder familieleden die, in hun land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger en betoogt dat dit het geval is zoals haar zus en schoonbroer hebben verklaard bij het indienen van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, gaat zij er aan voorbij dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat zij een aanvraag tot gezinshereniging heeft ingesteld op grond van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, nog minder dat haar een dergelijk verblijf werd toegekend.

De Raad wijst erop dat, vooraleer er sprake kan zijn van een positieve verplichting conform artikel 8 van het EVRM in hoofde van de Belgische staat, de verzoekende partij zelf eerst gebruik dient te maken van de wettelijke mogelijkheden die voor haar openstaan.

De verwijzing van de verzoekende partij naar de mogelijkheid tot gezinshereniging onder artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet is dan ook op het eerste zicht niet dienstig.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt, net zomin als een miskennis van de motiveringsplicht om dezelfde redenen: de verzoekende partij toont immers niet aan dat er sprake is van een gezins- of privéleven waarmee de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden of waar omtrent de verwerende partij (uitgebreider) had moeten motiveren.

Het tweede middel is niet ernstig.

6.2.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur. Zij beroept zich ook op een manifeste appreciatiefout.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij er rekening mee had moeten houden dat zij een hangende beroepsprocedure had voor de Raad en dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ongepast was, te meer daar de politieagenten haar zijn gaan zoeken op haar adres en dat zij hen heeft meegedeeld dat zij nog steeds in procedure was, wat per telefoon bevestigd werd door haar advocaat, voordat zij meegenomen werd naar het Commissariaat voor verificatie. Zij wijst erop dat de beslissingen zijn genomen na deze verificaties om 12u35 nadat zij sinds 9u op het Commissariaat was. Tot slot argumenteert zij dat zij altijd bij haar familie gelogeed heeft sinds 2012 en altijd bezocht werd door politieagenten die haar altijd wisten te vinden.

Vooreerst wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar dat de verzoekende partij in haar derde middel de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende er rekening mee had moeten houden dat zij een hangende beroepsprocedure had voor de Raad en dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ongepast was en dat zij dit voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft meegedeeld, stelt de Raad vast dat een beroepsprocedure tegen een beslissing tot het onontvankelijk verklaren van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een bevel om het grondgebied te verlaten, geen schorsende werking heeft. De beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 april 2017 zijn bekleed met een vermoeden van wettigheid, het zogeheten “*privilège du préalable*”. De verzoekende partij toont dan ook op het eerste zicht geenszins aan waarom de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met de hangende beroepsprocedure voor de Raad waarvan zij kennis had.

In zoverre de verzoekende partij meent dat met het feit dat zij een hangende beroepsprocedure had rekening diende te worden gehouden bij het bepalen van het risico op onderduiken, daar de politieagenten haar zijn gaan zoeken op haar adres en dat zij hen heeft meegedeeld dat zij nog steeds in procedure was, wijst de Raad erop dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij dit element in ogenschouw heeft genomen, doch hieromtrent heeft geoordeeld als volgt: “*Het feit dat betrokkene nog een beroep heeft lopen bij de RvV tegen de weigering van haar 9bis aanvraag, ingediend op 07/07/2016, belet de mogelijkheid tot verwijdering niet. Beroepen die ingediend worden tegen beslissingen van “weigeringen” zijn namelijk niet schorsend. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Rwanda zou teruggestuurd worden, houd de betrokkene niet tegen*”

om haar zaak te laten behartigen door een raadsman van haar keuze in het kader van een hangende procedure voor het RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die zij aanduidt kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.” De verzoekende partij betwist deze motieven niet.

De verzoekende partij lijkt tot slot, met haar stelling dat de politieagenten haar zijn gaan zoeken op haar adres en dat zij altijd bij haar familie gelogeed heeft sinds 2012 en altijd bezocht werd door politieagenten die haar altijd wisten te vinden, te betwisten dat er in haren hoofd een risico op onderduiken kan worden vastgesteld.

Het niet verlenen van een termijn van vrijwillig vertrek is gebaseerd op artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij motiveert de afwezigheid van een termijn voor een vrijwillig vertrek op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, daar er een risico op onderduiken bestaat.

Artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(...).”*

Voorts heeft de verwerende partij verduidelijkt waarom zij meent dat er een risico op onderduiken is, waarbij zij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij twee verzoeken om internationale bescherming instelde en telkens een alias gebruikte, naar het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan vier eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarbij het laatste haar werd betekend op 19 mei 2017 en dat het aldus weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan de nieuwe beslissing, waarbij er ook nog op gewezen wordt dat de hangende beroepsprocedure voor de Raad niet schorsend is, en tot slot naar het feit dat de verzoekende partij twee verzoeken tot internationale bescherming instelde die beide ongegrond werden verklaard.

De verzoekende partij toont op het eerste zicht niet aan op welke wijze het feit dat de politieagenten haar zijn gaan zoeken op haar adres en dat zij altijd bij haar familie gelogeed heeft sinds 2012 en altijd bezocht werd door politieagenten die haar altijd wisten te vinden, afbreuk doet aan voormelde vaststellingen. Het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek kan immers omwille van het bestaan van een ‘risico’ op onderduiken, waarbij aldus het effectief ondergedoken zijn niet vereist is. Zij toont niet aan waarom de verwerende partij op grond van het feit dat zij reeds twee verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend, dit telkens gebruik makend van een alias, die beide werden ongegrond verklaard en het feit dat zij geen gevolg heeft gegeven aan vier vorige bevelen, terwijl haar hangende beroepsprocedure niet schorsend is, niet kon vaststellen dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoekende partij vrijwillig gevolg zal geven aan de *in casu* bestreden beslissing.

Op het eerste zicht toont de verzoekende partij het bestaan van een manifeste appreciatiefout niet aan.

Het derde middel is niet ernstig.

6.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

7. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

N. VERMANDER